

Núria Pradas

Abril és nom de primavera

Il·lustracions d'Òscar Julve

El meu germà és un endollat

Estic molt enfadada! Això és una injustícia. No hi ha dret! És que n'hi ha per llogar-hi cadires, eh?

Ui! Que mal educada. Jo vinga queixar-me i no m'he presentat ni res. Sóc l'Abril i tinc dotze anys. Els acabo de fer, com aquell qui diu. Estic a les acaballes de sisè, amb un peu a l'ESO... Quins nervis! El Marc, el meu germà, també té dotze anys i també està acabant sisè. Però ell, de moment, té els dos peus a sisè, i ben enganxats.

Ostres, que m'embalo! No vull avançar fets. Jo, el que vull, realment, és escriure una novel·la que tingui com a tema el que estic vivint a casa. Trobo que és un tema prou dramàtic i intens per a aquesta primera novel·la que fa temps que vull escriure.

Perquè heu de saber que jo vull ser escriptora. De fet, llegir, escoltar música i escriure són les coses que més m'agraden al món (poseu-les en l'ordre que vulgueu); i, segons diuen els meus professors, escriure se'm dóna bastant bé.

Sí, es veu que tinc qualitats.

El problema és triar com l'escric, la novel·la; és a dir, de quin gènere la faig, perquè aquesta història, com totes les històries, es pot narrar de moltes maneres diferents, com diria la *profe* de català.

De fet, com que es tracta d'una història real i ben real que estic patint en carn pròpia, potser la podria escriure com un diari. Una cosa com ara *El diari de la Júlia*. De fet, és una novel·la per a lectors més grans. La llegeixen a Primer! Però la *senyu* de català em va dir que me la podia llegir, que m'agradaria molt perquè jo sóc una lectora fora de sèrie. Tenia raó; vull dir que em va agradar molt.

Bé, potser ja ha arribat l'hora d'explicar-vos els fets. Ja n'hi ha prou de tants misteris. Però, un moment! Crec que abans d'entrar en el tema us hauria de presentar els protagonistes, en aquest cas, la meva família. Això us ajudarà a posar-vos en situació.

A casa som quatre: el papa, la mama, el Marc i jo, l'Abril.

El papa es diu Joan i té quaranta-cinc anys. Treballa en un banc i té dues manies: l'ordre i l'organització. No sé si és tan ordenat i organitzat perquè

treballa en un banc, o si treballa en un banc perquè és organitzat i ordenat. Tant hi fa! Ell és així i prou.

Va ser el pare qui va triar el nom de Marc per al meu germà, perquè com venien dos fills de cop (el Marc i jo som bessons) els pares van decidir que el nom del nen el decidiria ell i el de la nena, és a dir, el meu, ella. I per això em dic Abril; perquè Abril és un nom de primavera, de flors. Com la mama. M'explico: la mama, que es diu Maria i té quaranta anys, estima les flors i tot el que respira natura, com sol dir ella. Fa una feina que li escau molt; té una floristeria. La mama diu que aquesta feina li permet viure com si estigués en plena natura cada dia, sense moure's de la ciutat.

El Marc i jo som bessons. Ai, sí... Ja ho he dit, això! Físicament, no som com dues gotes d'aigua, com se sol dir. Som bastant diferents. El Marc ha tret la boca del papa; jo, la de la mama. Encara que si us hi fixeu bé, i ens mireu atentament, veureu que els ulls els tenim ben bé iguals, del color dels de la mare, un marró que recorda més la mel que l'escorça dels arbres. Els cabells també els tenim del mateix color que els d'ella: castanys amb vetes clares que a l'estiu es tornen rosses.

Però les diferències més grans es troben en el capítol de gustos i aficions. En general, i per no allargar-me, es podria dir que el Marc és moviment, i jo, quietud. Ell és una bombolla que no

para quieta; jo, la brisa suau que l'empeny. Ell fa, i jo observo. Ell es menja el món; jo l'assaboreixo en petits tasts...

Us heu quedat de pedra, oi? És que potser m'he passat i tot; m'he posat una mica massa poètica. Però aneu-vos-hi acostumant: això, ja us ho he dit, és una novel·la. La meva primera novel·la! Ja puc veure els titulars:

«Abril Sorribes presenta la seva primera novel·la...»

Ja em veig passejant amb ulleres fosques per fugir dels fans i signant llibres a la rambla de Catalunya la diada de Sant Jordi. Que *guai!*

Ai, sí!... Com m'agradaria ser escriptora! Al Marc, òbviament, no. Sempre li he d'acabar fent les redaccions de classe.

Ui, perdó! Això, segons la de català, seria una digressió innecessària. Segueixo.

El que més ens separa al Marc i a mi, fixeu-vos-hi, és el que vivim a casa. Ostres noi, com em cou, això! A casa, de sempre, el Marc ha estat el favorit. El mimat. L'endollat. No sé com s'ho fa, però sempre i en tot surt guanyant el Marc. Posem-ne uns exemples pràctics; ja veureu com em doneu la raó:

«Abril, ajuda el teu germà a acabar els deures, que a tu no et costa gens, i a ell, en canvi...».

I l'Abril, o sigui servidora, que ja fa hores que els ha acabat, els deures, i que podria estar llegint

al sofà com una reina, apa!, ha d'anar a ajudar el nen que s'embolica més que la sandàlia d'un romà amb els verbs, els adjectius i els pronoms febles.

«Abril, reina, vés a llençar les escombraries, que el teu germà arriba tard a l'entrenament...»

Com ho veieu? Oi que cansa? I tant que cansa! Cansa molt!! Però no us penséssiu que és per això, i només per això, que estic tan disgustada i que no em puc treure la sensació d'injustícia del damunt. Nooo... Això rai! Això és menudalla; el de cada dia. Ara ve la bona... L'assumpte que ens ocupa.

L'assumpte

L'assumpte que ens ocupa, el desencadenant d'aquesta història que tot just us començo a explicar, és la injustícia més injusta que us pugui venir al cap. Va, no us faig esperar més. Tot va començar fa unes setmanes, un vespre, mentre sopàvem. L'esceneta va anar així, intenteu imaginar-vos-la.

Sopàvem tots quatre en gran harmonia familiar mentre a la tele repetien una vegada més les dades de l'atur, i que si els bancs això, i les caixes allò altre, quan el pare en va deixar anar una (de dada) que va acabar amb l'harmonia per terra i feta miques.

—Per cert, ja tenim enllestit el tema de l'intercanvi.

Vaig alçar els ulls del plat de bledes que m'estava cruspint.

–Quin intercanvi?

–El meu –va xiuxiuejar el Marc sense gaire entusiasme.

La família va seguir menjant bledes com si no passés res. Jo, en canvi, i per dir-ho en termes esportius, em vaig quedar fora de joc.

–El teu intercanvi? –vaig preguntar. En un primer moment, no vaig saber a què es referien amb allò de l'intercanvi i en vaig fer broma. Vaig mirar els pares, amb complicitat, i els vaig dir, tot fent-los l'ullet (tothom sap que tinc un gran sentit de l'humor, encara que una mica negre):– Bé, d'acord que el Marc no és una perla, però no cal que el canviem per ningú. De fet, val més boig conegut...

El meu germà em va mirar de cua d'ull sense riure i em va engaltar:

–Ets a la figuera.

–Home, si ningú m'ho explica...

Ara va ser el torn de la mama:

–Ja saps que l'anglès li va força malament, al teu germà.

–Si només fos l'anglès... –vaig dir, intentant tornar la broma més punyent.

–Abril...

Em va renyar el papa, amb dolçor. I va seguir:

–Vam pensar que una bona solució seria fer un intercanvi. O sigui que fa uns mesos vam parlar amb el tutor i ens va recomanar un programa de Segona Llengua per a alumnes de Primària que està força bé.

–El vam apuntar –va fer la mama–. No te'n vam dir res perquè no crèiem que l'agafessin, al Marc. Pensa que hi ha cua! Però ahir ens va trucar el tutor...

La mama es va quedar com en èxtasi i va haver de seguir el papa:

–L'han agafat! Al juliol vindrà a casa un noi o una noia estranger a practicar l'anglès amb el Marc, i la segona quinzena d'agost i la primera de setembre, el Marc anirà a casa seva.

Silenci.

–I jo? –vaig fer un esgarip que va semblar el d'un gat a qui acabessin de trepitjar la cua.

–Tu no tens problemes amb l'anglès, bonica –va dir la mama, aixecant els ulls enlaire, com si allò fos l'evidència més evident del món.

–O sigui, que jo, com que sóc bona estudiant i no tinc problemes, em quedo a casa! Renoi, quin premi...

El papa i la mama es van mirar un segon i, de seguida, es van tornar a concentrar en el plat, silenciosos com un mort. Bé, com dos morts. El Marc aixafava les bledes i les patates amb la forquilla, com si tot allò no fos cosa seva. A mi em van començar a

coure els ulls i em vaig posar a lluitar amb totes les meves forces amb dues llàgrimes, salades i traïdores, que es barallaven per caure galtes avall.

—No podem pagar l'estada de dos nens de fora, ni el viatge de vosaltres dos —va fer el papa, sense alçar el cap del plat—. Pensa, Abril, que en aquesta casa totes les despeses són dobles i ara no pot ser. Qui sap?, potser l'any vinent, si tot va bé.

Em vaig aixecar de taula, arrossegant amb fúria la cadira. Per a l'any vinent faltava un any! Tot un any sencer amb els seus tres-cents seixanta-cinc dies, comptant que no fos de traspàs. Potser m'hauria mort i tot!

—Aquest nen és un mimat! Només penseu en ell!

I em vaig anar a tancar a la meva habitació perquè ningú no pogués veure les llàgrimes que, ara sí, ja no podia controlar i em queien pels ulls desbocades i amargues.

Ho veieu? Oi que us ho havia dit? Fortíssim.